

Sygn. akt VIII U 691/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Dorota Stańczyk

Protokolant starszy sekretarz Justyna Nadolna

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2015 roku w Lublinie

sprawy R. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołań R. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 10 lutego 2014 roku znak (...)

oraz z dnia 15 kwietnia 2015 roku znak (...)

oddala odwołania

Sygn. akt VIII U 691/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 lutego 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił R. P. przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu podano, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku nie legitymuje się co najmniej dwudziestopięcioletnim okresem składkowym i nieskładkowym, albowiem wykazał jedynie 22 lata, 9 miesięcy i 25 dni tych okresów i nie udokumentował wymaganego, co najmniej piętnastoletniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Podniesiono również, że Zakład nie uwzględnił jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) od 22 lutego 1971 roku do 9 listopada 1989 roku, gdyż świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 4 marca 1997 roku nie spełnia wymogów formalnych tj. nie zostało sporządzone zgodnie z wzorem zawartym w przepisach resortowych, na które powołuje się oraz nie podano charakteru pracy zgodnego z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Ponadto w w/w świadectwie pracy w szczególnych warunkach wskazano okres zatrudnienia od 22 lutego 1971 roku do 9 listopada 1989 roku, natomiast z dokumentów wynika, iż w okresie od 25 kwietnia 1972 roku do 8 kwietnia 1974 roku odbywał zasadniczą służbę wojskową (decyzja – k.31 akt ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył R. P.. Wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury. W jego ocenie spełnia warunek wykonywania prac w szczególnych warunkach przez co najmniej 15 lat (k. 2 a.s.). Powyższe odwołanie zostało zarejestrowane przed sądem pod sygnaturą VIII U 691/14.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie, podnosząc argumenty leżące u podstaw wydania zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie - k. 5-6 a.s.).

Decyzją z dnia 15 kwietnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił R. P. przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu podano, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku, co prawda legitymuje ponad dwudziestopięcioletnim okresem składkowym i nieskładkowym, ale nadal nie udokumentował wymaganego, co najmniej piętnastoletniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej. Do ogólnego stażu pracy wnioskodawcy zaliczono okres zatrudnienia w Zakładzie (...) w L.. Zakład nadal jednak nie uwzględnił jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) od 22 lutego 1971 roku do 9 listopada 1989 roku (decyzja – k.36 akt ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył R. P.. Wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury. W jego ocenie spełnia warunek wykonywania prac w szczególnych warunkach przez co najmniej 15 lat (k. 47 a.s.). Powyższe odwołanie zostało zarejestrowane przed sądem pod sygnaturą VIII U 855/15.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie, podnosząc argumenty leżące u podstaw wydania zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie - k. 49-50 a.s.).

W piśmie z dnia 1 czerwca 2015 roku pełnomocnik wnioskodawcy wniosł o zaliczenie do pracy w warunkach szczególnych okresu pracy w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...)(k. 53-57 a.s.).

Na rozprawie w dniu 22 września 2014 roku wniosł o zaliczenie do pracy w warunkach szczególnych okresu pracy w latach 1971-1989 w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) (k. 13v a.s.).

Postanowieniem z dnia 4 września 2015 roku Sąd zarządził połączenie sprawy (...)do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia (k. 72v a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje:

R. P. urodził się w dniu (...). Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (część II pkt 2 wniosku o emeryturę – k. 1v. akt ZUS).

W dniu 11 grudnia 2013 roku złożył wniosek o emeryturę (k. 1-3 akt ZUS). Do wniosku dołączył świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 4 marca 1997 roku, z którego wynika, że w okresie od 22 lutego 1971 roku do 9 listopada 1989 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierownika robót wiertniczych wymienione w załączniku nr 1 do Zarządzenia nr 16 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 grudnia 1983 roku w sprawie wykazu stanowisk, na których są wykonywane prace w warunkach szczególnych uprawniające do od wcześniejszego przejścia na emeryturę lub wzrostu emerytury i renty (k. 13 akt ZUS).

Organ rentowy analizując po raz pierwszy wniosek o emeryturę uwzględnił wnioskodawcy do prawa do emerytury łącznie: 22 lata, 9 miesięcy i 25 dni składkowych, ale żadnych okresów pracy w szczególnych warunkach (karta przebiegu zatrudnienia – k. 52 t. II akt ZUS).

Decyzją z dnia 10 lutego 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił R. P. przyznania prawa do emerytury(k. 31 akt).

Po przedłożeniu przez wnioskodawcę dodatkowo dokumentacji w postaci świadectwa pracy (k. 45 akt ZUS) organ rentowy zaliczył do ogólnego stażu pracy okres od 1 września 1967 roku do 31 sierpnia 1970 rok i uwzględnił łącznie 25 lat, 9 miesięcy i 25 dni okresów składkowych i nieskładkowych, ale nadal żadnych okresów pracy w warunkach szczególnych(karta przebiegu zatrudnienia – k. 35 akt ZUS).

Wobec uznania, że wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym okresem wykonywania prac w szczególnych warunkach, zaskarżoną decyzją z dnia 15 kwietnia 2015 roku organ rentowy ponownie odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury (decyzja k. 36 akt ZUS).

W dniu 22 lutego 1971 roku wnioskodawca został zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w G. na stanowisku pomocnika wiertacza (świadcstwo pracy k. 6 akt ZUS). Akta osobowe z okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w G. znajdowały się w archiwum w G. O., zostały zniszczone przez zalanie. Przedsiębiorstwo zajmowało się badaniem gruntów, wykonywaniem dokumentacji pod żwirownię w celu ustalenia zasobów kruszywa naturalnego, wydobywaniem żwiru, rekultywacją terenu po żwirowni. Na stanowisku pomocnika wiertacza wnioskodawca zajmował się wykonywaniem odwiertów geologicznych, służących do wydobywania kruszywa. Na początku wykonywano odwierty w ziemi, w które następnie zagłębiano rury, za pomocą których wydobywano kruszywo. Wydobywany żwir przesiewano na mokro i oceniano jaka jest w nim zawartość piachu. Jeden otwór był wywiercany przez trzy osoby za pomocą rurek i tzw. łyżki (zeznania wnioskodawcy k. 13v-14, 81v-82v a.s., zeznania świadków: Z. L. k. 73v-74 a.s., W. N. k. 74v-74 a.s., M. R. k. 74-75v a.s.). W okresie od 25 kwietnia 1972 roku do 8 kwietnia 1974 roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową (książeczka wojskowa k. 10 -12 akt ZUS). Bezpośrednio po służbie wojskowej powrócił na to samo stanowisko, i wykonywał tożsame czynności (zeznania wnioskodawcy k. 13v-14, 81v-82v a.s.). Od około 1979 roku R. P. został zatrudniony na stanowisku kierownika robót wiertniczych. Do jego obowiązków należał wówczas pośredni nadzór nad brygadami wiertniczymi, które pracowały w odległości 200-300 metrów od siebie. Brygada wiertnicza składała z trzech pracowników: dwóch pomocników wiertacza i brygadzysty, który wydawał im polecenia i nadzorował ich pracę. Bezpośrednim przełożonym brygadzysty był właśnie kierownik. Do zadań wnioskodawcy należało również ręczne pobieranie i przesiewanie próbek. Wykonując przesiewy najpierw wsypywał urobek do sita, następnie wkładał go do naczynia z wodą i poruszając sitem usuwał piasek przez oczka sita. Uzyskane w ten sposób próbki ważył, pakował do pojemników i podpisywał. Później zaś przewoził do laboratorium. Prace związane z przesiewaniem prób oraz ich opisywaniem w zeszycie zajmowały mu większość dnia pracy. Ponadto zajmował się prowadzeniem dokumentacji robót wiertniczych, ewidencji czasu pracy, kart oceny pracy. Ponadto wnioskodawca zajmował się przeprowadzaniem instruktażu podległego personelu wiertniczego z zakresu techniki robót i BHP - raz w tygodniu lub 1-2 razy w miesiącu, szkolenia trwały od około godziny 7.00 do 12.00 Wnioskodawca zajmował się również wykonywaniem czynności związanych z remontem i naprawą sprzętu, organizowaniem części służących do napraw. W tym celu poszukiwał fachowców, woził w razie potrzeby sprzęt do naprawy. Wnioskodawca również raz w miesiącu przywoził wypłatę pracownikom z G.. W okresach zimowych bywały przestoje w pracy, przy niższej temperaturze wnioskodawca zajmował się konserwacją sprzętu Przez okres około 2 lat, w latach 80-tych lub 90-tych wnioskodawca pracował na żwirowni, nadzorował wówczas pracę brygady na tej żwirowni. Praca polegała na czyszczeniu, konserwacji taśmociągów na terenie kopalni żwiru i wymianie rolek w tym taśmociągu, ale jednocześnie nadzorował też inne brygady. Podczas pracy na żwirowni zajmował się również sortowaniem kamieni-otczaków (zeznania wnioskodawcy k. 13v-14, 81v-82v a.s., zeznania świadków: Z. L. k. 73v-74 a.s., W. N. k. 74v-74 a.s., M. R. k. 74-75v a.s.). Z dniem 9 listopada 1989 roku z wnioskodawcą rozwiązano stosunek pracy (świadcstwo pracy, k. 6 a.e.).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania wnioskodawcy (w zasadniczej części) i świadków w zakresie jakim wskazywali na to w jaki sposób wyglądał proces technologiczny wydobywania kruszywa i jakie czynności wykonywał wnioskodawca jako kierownik. Bowiem w tej części zeznania wnioskodawcy i świadków, były spójne, logiczne i wzajemnie zgodne. Rozbieżności dotyczyły czasu trwania poszczególnych czynności przez niego wykonywanych. Wskazać przy tym należy, że świadkowie Z. L. i M. R. byli brygadystami i z racji swoich obowiązków pracowniczych znali organizację zakładu zatrudniającego wnioskodawcę, specyfikę jego czynności. Z ich zeznań wynika, że to oni jako brygadziści sprawowali bezpośredni nadzór nad brygadami, zaś nadzór kierownika miał charakter pośredni, zwłaszcza, że wnioskodawca wykonywał również inne czynności. Należy też podkreślić, że brak dokumentacji pracowniczej wnioskodawcy powoduje, że nie wszystkie istotne dla sprawy okoliczności można ustalić. Zwłaszcza nie wiadomo dokładnie od kiedy wnioskodawca pracował jako kierownik, ustalono w sposób nie budzący wątpliwości jedynie fakt, że nie był tym kierownikiem od początku zatrudnienia, a dopiero po kilku latach pracy, nie ustalono też kiedy i jak długo pracował na żwirowni. Ponadto z treści świadectwa pracy (odmiennie niż w treści świadectwa wykonywania pracy w

warunkach szczególnych) wskazano, że wnioskodawca pracował na stanowiskach :pomocnika wiertacza, asystenta dokumentatora, starszego mistrza , kierownika robót wiertniczych. Brak dokumentacji pracowniczej uniemożliwia weryfikację treści świadectwa pracy o zeznań wnioskodawcy oraz świadków w tym zakresie, w jakim wskazują na jakich stanowiskach i w jakim okresie faktycznie pracował. Niezależnie jednak od wskazanych w tym świadectwie nazw stanowisk w sposób niebudzący wątpliwości ustalono, że od około 1979 roku wnioskodawca pełnił już , do końca zatrudnienia , a więc przez około 10 lat ,funkcję kierownika. Nawet zaś gdyby uznać, że na wszystkich poprzednio zajmowanych stanowiskach wykonywał pracę w warunkach szczególnych , jest to okres krótszy niż wymagane 15 lat. Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy w zakresie, w jakim wskazywał, że przesiewanie i opisywanie próbek złóż zajmowało mu jedynie około pół godziny dziennie, albowiem z tym zakresie pozostały w sprzeczności zeznaniami w/w świadków, którzy jednoznacznie wskazywali, że te czynności zajmowały mu większą część dnia pracy. Sąd nie podzielił zeznań wnioskodawcy w zakresie w jakim podał, że bezpośrednio nadzorował pracowników zatrudnionych przy wydobywaniu kruszywa, były bowiem w tej części sprzeczne z zeznaniami świadków, z zeznań których wynika, że w każdej brygadzie był brygadzysta, który wydawał polecenie podległym pracownikom zatrudnionym na stanowiskach wiertaczy , był tym samym osobą , która sprawowała bezpośredni nadzór nad pracą wiertaczy.

Odnosnie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych i aktach organu rentowego, ich treść nie była kwestionowana (oprócz świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych). W szczególności istotne dla ustalenia okresu zatrudnienia jest świadectwo pracy z dnia 9 listopada 1989 roku (k. 6 akt ZUS), które wskazywało na okresy pracy wnioskodawcy w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w G..

Sąd nie podzielił treści świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 4 marca 1997 roku. Jak zasadnie wskazał organ rentowy, zostało wystawione wadliwie. Nie podano w nim bowiem charakteru pracy zgodnego z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku i stanowiska pracy zgodnego z aktem resortowym, błędnie powołano się na cz. V pkt 1 przepisów resortowych, który dotyczy robót wodnokanalizacyjnych i budowy rurociągów w głębokich wykopach, błędnie wskazano iż jako kierownik robót wiertniczych pracował już od 22.07.1971 roku.

Odwołania wnioskodawcy nie są zasadne.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748, ze zmianami), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43, ze zmianami) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Reasumując, aby nabyć prawo do emerytury wnioskodawca musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Sąd, w przeciwieństwie do organu rentowego, nie jest związany określonymi środkami dowodowymi, gdyż zgodnie z treścią art. 473 k.p.c. w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Podkreślić przy tym, należy, że dokument w postaci świadectwa pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem abstrakcyjnym, w tym sensie, że treści z niego wynikające choćby były wątpliwe w świetle innych dowodów, należy bezwarunkowo przyjmować za prawdziwe. Świadectwo pracy w szczególnych warunkach, podobnie jak i inne dowody, podlega weryfikacji co do zgodności z prawdą w kontekście całokształtu materiału dowodowego, gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej (wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 21 kwietnia 2004 r., II UK 337/03, OSNP 2004/22/392; 23 listopada 2004 r., I UK 15/04, OSNP 2005/11/161; 22 czerwca 2005 r., I UK 351/04, OSNP 2006/5-6/90; 20 października 2005 r., I UK 41/05, OSNP 2006/19-20/306; 29 stycznia 2008 r., I UK 192/07, LEX nr 447272).

Stosownie do utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 roku, I PK 194/08, Lex nr 528152, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNP z 2002 roku, Nr 11, poz. 272).

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, iż R. P. w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał od 22 lutego 1971 roku do 25 kwietnia 1972 roku i od 9 kwietnia 1974 roku do około 31 grudnia 1978 roku prace wiertnicze, wymienione w wykazie A, dziale I „W Górnictwie” pod pozycją 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Natomiast akt resortowy, Zarządzeniu nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz. Urz. MB z dnia 6 grudnia 1983 roku) wskazuje szczegółowe stanowiska zawarte w wykazie A cytowanego wyżej rozporządzenia i wśród stanowisk opisanych w dziale I, w pozycji 4, w pkt. 21 figuruje stanowisko wiertacz.

Do pracy w warunkach szczególnych należy również zaliczyć okres odbywania zasadniczej służby wojskowej. W tej kwestii Sąd Okręgowy w pełni podziela ugruntowane stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone między innymi w wyrokach: z dnia 6 kwietnia 2006 roku (III UK 5/06 OSNP z 2007 roku, Nr 7-8, poz. 108), z dnia 9 marca 2010 roku (I UK 333/09 LEX 585739), z dnia 7 grudnia 2010 roku (I UK 203/10 LEX 786370) i z dnia 25 lutego 2010 roku (II UK 215/09 OSNP z 2011 roku, Nr 15-16, poz. 219). Ze wskazanych orzeczeń jednoznacznie wynika, że okres zasadniczej służby wojskowej podlega zaliczeniu do okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach jeśli przed i po odbyciu tej służby wykonywana jest praca tego rodzaju, a pracownik w ustawowym terminie (najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia

zwolnienia z zasadniczej służby wojskowej) zgłosi swój powrót do tego zatrudnienia. Okres tej służby od 25 kwietnia 1972 roku do 8 kwietnia 1974 roku podlega zatem uwzględnieniu jako okres pracy w szczególnych warunkach, bowiem wnioskodawca, zarówno przed służbą, jak i po powrocie do zakładu, pracę tego rodzaju wykonywał.

Jednocześnie jednak przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało jednoznacznie, iż odwołujący przez okres około 1 grudnia 1979 roku do końca zatrudnienia, tj. do 9 listopada 1989 roku nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych. Mając na uwadze zakres obowiązków służbowych ubezpieczonego jako pracownika zatrudnionego na stanowisku kierownika robót wiertniczych, należało stwierdzić, iż jego obowiązki polegały zarówno na dozorcze osób wykonywających prace wiertnicze, jak i na wykonywaniu także innych licznych czynności służbowych związanych z prowadzeniem dokumentacji przebiegu robót, pobieraniem i dowozem próbek wiertniczych do badań, organizacją i pomocą przy naprawie urządzeń wiertniczych i ich konserwacją. Wskazane prace nie są pracami wykonywanymi w warunkach szczególnych. Ponadto bezpośredni nadzór na brygadami wiertniczymi sprawowali brygadziści, w związku z powyższym trudno przyjąć, aby wnioskodawca dublował ich obowiązki i również sprawował bezpośredni nadzór na pracami wiertniczymi. W związku z powyższym jako przełożony pracowników zatrudnionych na stanowisku wiertacza (która to praca zaliczana jest do prac w warunkach szczególnych) z racji sprawowanego nad nimi dozoru nie był zatrudniony w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów cytowanego rozporządzenia, ponieważ sprawował jedynie pośredni nadzór nad nimi. Praca na stanowisku nadzorczym, wymieniona w dziale Nr XIV, poz. 24 wykazu A załącznika do rozporządzenia, odnosi się do kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozoru inżyniersko-technicznego na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Zdaniem Sądu, jakkolwiek nadzór sprawowany przez ubezpieczonego wiązał się z pewnego rodzaju uciążliwością, to nie mógł zostać zaliczony, z przyczyn wyżej opisanych, do prac wykonywanych w warunkach szczególnych. Nie był to nadzór bezpośredni oraz nie był wykonywany stale w pełnym wymiarze czasu pracy. Ponadto w pewnym okresie, przez około 2 lata pracował na żwirowni przy konserwacji taśmociągu, a praca ta nie jest pracą w warunkach szczególnych w rozumieniu cyt. rozporządzenia. Reasumując Sąd Okręgowy uznał, że brak jest podstaw do stwierdzenia, że ubezpieczony w okresie od 1979 roku do 7 listopada 1989 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych.

Podsumowując w niniejszym postępowaniu wnioskodawca udowodnił jedynie około 7 lat okresów pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Mając na względzie powyższe stwierdzić należy, że wnioskodawca nie spełnił przesłanek z art. 184 ustawy o rentach i emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych albowiem nie udowodnił ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze;

Sąd Okręgowy, kierując się powyższymi ustaleniami uznał, że zaskarżone decyzje są prawidłowe, a odwołania wnioskodawcy podlegają oddaleniu.